

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Gerard Bieniek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa D. K.

przeciwko (...) Fabryce Urządzeń Górniczych "N(...)" S.A. z siedzibą w N.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 kwietnia 2008 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 24 października 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca zażalenie i zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.600 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 października 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanego wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29.06.2007 r. W uzasadnieniu wskazano, że apelacja powinna zostać odrzucona już przez sąd pierwszej instancji na podstawie art. 130² § 3 k.p.c., ponieważ środek prawny został wniesiony przez radcę prawnego, który uiszczył opłatę stosunkową w niewłaściwej wysokości (27 505 zł zamiast 27 755 zł). W konsekwencji należało uznać, że apelacja została niewłaściwie opłacona. Wskazano dalej, że jedynie wówczas, kiedy strona dochodzi kilku przedmiotowo odrębnych roszczeń, a uiszcza opłatę tylko od jednego z nich, to należy prowadzić dalej postępowanie co do tego opłaconego roszczenia. Tymczasem w badanej sprawie występuje jedno roszczenie (zwrot uiszczzonego wynagrodzenia w

związku z odstąpieniem od umowy), a zatem opłacenie apelacji w niepełnej wysokości dotyczy apelacji w całości i w przypadku wniesienia apelacji przez fachowego pełnomocnika, prowadzi do jej odrzucenia.

Na wskazane postanowienie Sądu Apelacyjnego pozwany wniósł zażalenie zarzucając naruszenie art. 130 § 3 k.p.c. i art. 370 k.p.c. oraz oparcie rozstrzygnięcia na art. 130² § 3 k.p.c. sprzecznym z art. 45 ust. 1 i art. 176 ust. 1 w zw. z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP.

Na uzasadnienie swoich twierdzeń wnoszący zażalenie dowodził, że przedmiot sporu (świadczenie pieniężne) jest z natury podzielny, a zatem dopuszczalne było wyłącznie odrzucenie apelacji w części nieopłaconej, a nie w całości. Powołał się także na niekonstytucyjność art. 130² § 3 k.p.c. twierdząc, że w przypadku zwrotu pisma możliwe jest uzupełnienie braku w postaci wadliwie wniesionej opłaty, natomiast przy apelacji sankcja jest dużo surowsza. Przedstawiając te zarzuty wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pozwany wnosząc zażalenie sporządzone przez radcę prawnego nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia. Sąd Apelacyjny wezwał do uzupełnienia tego braku formalnego, co pozwany wykonał, ale następnie uiścił opłatę sądową po oddaleniu jego wniosku o zwolnienie od obowiązku uiszczenia opłaty. Sprawa ma charakter gospodarczy. W związku z tym należy zauważyć, że ustawą z dnia 16.11.2006 r. (Dz. U. Nr 235, poz. 1699) wprowadzono do kodeksu postępowania cywilnego art. 479^{8a}, który przewiduje sankcję zwrotu pisma wniesionego przez stronę względnie odrzucenia sprzeciwu od wyroku zaocznego, wniesionych przez profesjonalnego pełnomocnika, jeżeli nie mogą one otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych. W świetle tych uregulowań do oceny formalnej zażalenia należy zastosować art. 479^{8a} § 5 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c., a to dlatego, że ani przepisy o postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym, ani przepisy o postępowaniu ze skargi kasacyjnej przed Sądem Najwyższym, ani wreszcie ogólne przepisy o postępowaniu apelacyjnym nie zawierają szczególnej regulacji braków pisma procesowego wniesionego w sprawie gospodarczej przez fachowego pełnomocnika. W efekcie należało zatem stosować przepisy o postępowaniu przed sądem I instancji w tym względzie, a więc art. 479^{8a} § 5 k.p.c. Zastosowanie zaś tego przepisu uzasadnia odrzucenie zażalenia, skoro zawierało ono braki formalne, których istnienie uniemożliwiało nadanie mu prawidłowego biegu.

Niezależnie od tego podnieść należy, że zażalenie także merytorycznie nie było uzasadnione. Jest przecież poza sporem, że apelacja wniesiona przez radcę prawnego jako profesjonalnego pełnomocnika pozwanego nie była należycie opłacona. Uiszczono bowiem 27.505 zł zamiast 27.755 zł. Art. 130² § 1 k.p.c. stanowiąc o piśmie nienależycie opłaconym obejmuje zarówno przypadek nieopłacenia w ogóle apelacji, jak i opłacenia jej w wysokości niższej, niż należna. Sankcją jest odrzucenie apelacji jako środka zaskarżenia, i to w całości, a nie – jak sugeruje pozwany – w części nieopłaconej. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22.11.2006 r. III CZP 83/06 (OSNC 2007, nr 7-8, poz. 106) i ten pogląd jako uzasadniony, podziela skład orzekający w niniejszej sprawie. Jest przy tym zrozumiałe, że nieprawidłowe opłacenie apelacji obciąża pełnomocnika pozwanego, tym samym nie można zarzucać, że strona została pozbawiona możliwości rozpatrzenia jej sprawy przez wyższą instancję sądową. Tak przyjął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10.09.1998 r. III CZ 114/98 (OSNC 1999, nr 2, poz. 42) oraz w niepublikowanym postanowieniu z dnia 21.03.2000 r. II CKN 713/00. Stwierdzono, że jeżeli strona korzystała nieprawidłowo z przysługującego jej prawa do zaskarżenia orzeczenia sądowego i wskutek tego spotyka się z zasadnym odrzuceniem wniesionego przez nią środka, to nie może skutecznie odwoływać się do art. 45 ust. 1 Konstytucji RP dla wykazania, że została pozbawiona możliwości sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy przez wyższą instancję sądową. Pogląd ten skład orzekający podziela. Z takim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 i 398⁶ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.